

PROHÁSZKA ÜZENETE

A Székesfehérvár - Vasútvidék Római Katolikus Plébánia értesítője

Megjelenik hetente 150 példányban

2018.JÚLIUS 29. ÉVKÖZI 17. VASÁRNAP

XXII. ÉVFOLYAM 29. (1021.) SZÁM

Mottó: *Semmi se vesszen kárba.*

A világszerte megtermelt és megfőzött étel harmada a kukában végzi. – olvasom egy cikkben. Mindezért úgymond a jóléti társadalom a hibás. A pocsékolás méretei döbbenetesek:

A világon egy év alatt kidobott ennivaló értéke megegyezik Magyarország 14 havi GDP-jével. 3 Genfi-tavat lehetne megtölteni azzal a vízmennyiséggel, ami az élelmiszer-pazarlás miatt évente a világban kárba veszik. Ha a világon egy év alatt elpocsékolunk 20 köbméteres konténerekbe raknánk, London területének 60 százalékát lehetne beborítani velük.

Mindez azért nem olyan új, mint hisszük, hisz már a rómaiak is pocsékoltak. „A lakomázók csak azért esznek, hogy hanyjanak és hánynak azért, hogy egyenek.” – panaszkodott egykor Seneca. Mennyivel rokonszenvesebb ez, mint a kukába dobás? Ugye, ismerős Lucullus neve? Lucius Licinius Lucullus római hadvezér volt. Számos győztes kis-ázsiai csatája után Róma megfosztotta őt hatalmától. A kiábrándult Lucullus – látva a véres belső hatalmi harcokat és a képmutató álszentséget – beleveti magát a végtelen tivornyázásba. Így válik a féltelen római lakomák kulcsfigurájává. Nos, kis átfogalmazással a pocsékolás szociológia/lélektani indokolása ma is időtálló. Nem azért pocsékolunk tehát, mert telik rá, mert megengedhetjük magunknak, vagy, mert túl nagy a jólét, hanem mert civilizációnk nem kínál hiteles és valós kihívásokat, vagy ha mégis, unottan félrenézünk. Nihilizmusból születik a pocsékolás. Jézus ezért sem akarta, hogy királlyá tegyék, amikor látta, hogy a szolidaritás üzenetét nem érti a nép. Ha megosztjuk, amink van, mindenkinek jut bőségesen. És elégségesen. S nem több. Ez ma is prófétai üzenet!

Kiss Ulrich SJ

A HÉT SZENTJEI

LIGOURI SZENT ALFONZ MÁRIA püspök és egyháztanító 1696-ban született nápolyi nemes családból. Az ügyvédi pályára lépett. Egy perrel kapcsolatban tévedésre jött rá, és ez meggyőzte a világi dolgok hiábavalóságáról. A papi pályára lépett, hivatása lett a nép nagyarányú, rendszeres és korszerű lelki gondozása. A bűnösök és lanyha keresztények is tömegesen tértek meg hatására. A népmissziók szolgálatára társulatot szervezett. XIV. Benedek pápa - látva áldozatos működésüket - jóváhagyta, és Redemptorista szervezet néven terjedt el. Később engedelmisségből elfogadta a püspöki kinevezést. Egyházmegyéjében minden plébánián missziót tartott, megszüntette az egyházi visszaéléseket: sokat tett a papság életszentségének és képzettségének érdekében. 79 éves korában visszamehetett szerzetébe, és azt vezette, még ágyhoz kötött is. 94 éves korában halt meg; 1839-ben szentté, 1871-ben egyháztanítóvá avatták. Írásai 60 kötetet tesznek ki. Ma is népszerűek az Oltáriszentség és Szűz Mária dicsőítésére írt imái.

LOYOLAI SZENT IGNÁC (1491 – 1556), a Jézus Társaság alapítója. Tiszteletét elsősorban természetesen rendje terjeszti. Szerzetesi fogadalma a királyi udvarban élt és katonáskodott. 1521-ben Pampelona várának védelmében megsebesült. Számára a hosszas ágyhoz kötöttség életfordulót eredményezett. A monserati kolostorban életgyónást végzett, azután egy Manresa melletti barlangban vezekelve írta lelkigyakorlatos könyvét. Egy szentföldi zarándoklat után kezdte meg iskoláinak végzését. 1534-ben hat társával megalapította a Jézus társaságot, amely az újkor egyik legeredményesebb rendje. Termékeny apostoli munkát végzett mind írásai-
val, mind pedig tanítványainak oktatásával, akik az Egyház megújulásában elévülhetetlen érdemeket szereztek. Rómában halt meg 1566. július 31-én. Sírja a római Il Gesu jezsuita templomban van.